

Trettondedag jul

Psalmer: 340, 72:2, 348, 350, 334

Texter: Jes 49:5-7, 2 Kor 4:3-6, **Matt 2:1-12**

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Låt oss be!

Herre Gud, vår Fader, vi tackar dig för att du uppenbarat din nåd i Kristus för alla folk. Lys upp våra hjärtan med ditt ord så vi alltid håller din Son kär och tillber och ärar honom. Amen.

Dagens evangelium inleds med orden: *När Jesus var född i Betlehem i Judeen på kung Herodes tid, se, då kom visa män från Östern till Jerusalem.* Jesus föddes under de sista åren av Herodes den Stores regim. De flesta föräldrar har väl någon gång oroat sig för den farliga tid som deras barn måste växa upp i. Maria och Josef hade verkligen anledning till oro. Herodes var en mycket grym regent. Strax efter Jesu födelse var han ute efter den nyföddes liv och anställde ett blodbad i Betlehem så att det där knappt fanns någon familj utan ett mördat litet barn. Man kan undra varför Gud valde en sådan farlig tid för sin Sons människoblivande och födelse. Kanske för att alla föräldrar sedan skulle sätta sin förtröstan till Guds nåd och hans makt att skydda och bevara deras barn.

En annan sak som de flesta föräldrar oroat sig för är själva förlossningen. Gud hade utvalt en fattig jungfru att bli mor till Frälsaren. Hon var ung, en tonåring. Hon fick troligtvis sköta det mesta själv utan hjälp av någon barnmorska. Förlossningen skedde dessutom under extremt enkla förhållanden i ett stall. Av alla tänkbara möjliga situationer hade Gud bestämt denna för sin älskade Sons födelse. Kanske ordnade han det på detta sätt för att alla föräldrar sedan skulle komma ihåg att av egen kraft är ingen stark. Herren bevarar de sina.

Men mitt i den fattigdom och de hot som inramar Jesu födelse visar Gud att han är alla herrars Herre som råder över hela skapelsen. HERREN hade genom profeterna förutsagt att Messias skulle födas av en jungfru i stor fattigdom. Han skulle skjuta upp som en skott ur Isais avhuggna stam, som ett rotskott ur torr jord. Men samtidigt visade Gud att denna späda planta ägde gudomlig höghet genom att låta en stjärna gå upp vid hans födelse, så som han förutsagt. Med stjärnan visar Gud att barnet som föds är en gudomlig Konung, den genom vilket allting blivit skapat och som råder över allting så att även sol, måne och stjärnor måste tjäna honom.

I Östern såg vise män hans stjärna gå upp och de kom till Jerusalem för att tillbe judarnas nyfödde konung. Vi vet inte vilka de var, hur många de var eller varifrån de kom. Det enda vi vet med säkerhet är att de var hedningar från Östern som Gud ledde till Frälsaren genom att låta hans stjärna gå upp på himmelen. De kallas vise män och det innebär att de var vetenskapsmän och dåtidens universitetslektorer.

Men nu till det som är så svårt att tro och inse. Otrons mörker är verkligen onaturligt mörker. Aposteln Johannes kallar Sonen det sanna ljuset och beskriver hans ankomst så här: *"ljuset lyser i mörkret och mörkret fattade det inte"*. Det vill säga: otrons mörker är så mörkt att det inte blir upplyst även om det sanna ljuset lyser. Så är det inte med vanligt mörker. När du tänds lampan i ett mörkt rum försvinner mörkret och rummet blir ljust. Men otrons mörker är inte ett naturligt mörker utan ett djävulskt mörkt. Fast sanningen är uppenbar ser otron det inte. Fast Herodes fick höra av de vise männen att de sett konungens stjärna gå upp så beslutar han sig att mörda Jesus. Han förstod att de frågade efter den sedan länge utlovade Messias. Borde han inte ha böjt sig när han förstod att han hade att göra med en konung så hög och mäktig att han blivit förutsagd av profeterna och själva himlakropparna böjer sig och tjänar honom? Men nej, i sin otros mörker beslutar han sig för att ta striden med den som råder över universum. Men otron är blind för det som är uppenbart.

När vi ser kontrasten mellan otrons mörker i Jerusalem och de vise männen som fått upplysta hjärtan av de tecken Herren gett fyller det oss med glädje. Det är från ett sådant mörker som Herren, av ren nåd, frälst också oss. Vi är glada och tacksamma för att Herren genom sitt ord låtit Jesus, som är den klara morgonstjärnan, upplysa våra hjärtan och ge oss tron.

Från Jerusalem drog de vise männen vidare mot Betlehem ledda av Guds ord i Skriften. Några få hedningar drog iväg mot Betlehem i tron på den profetia som Gud gett sitt folk Israel 700 år tidigare genom profeten Mika: *Du Betlehem i Juda land, inte är du minst bland Juda furstar, ty från dig ska utgå en furste, som ska vara en herde för mitt folk Israel.* Vad säger ni om detta? Judarna hade haft profetian i 700 år. De skriftlärde kunde svara klart och redigt på frågan var Messias skulle födas. I 1400 år hade de haft profetian om stjärnan. Det heter i 4 Mos 24:17: *Jag ser honom, men inte nu, jag skådar honom, men inte nära. En stjärna träder fram ur Jakob, en spira höjer sig ur Israel.* De vise männen var säkert förvånade över likgiltighetens mörker i Jerusalem. Det borde väl ha varit i stort sett folktomt i Jerusalem då alla redan i glädje skyndat till Betlehem. Istället var det några hedningar som höll utkik efter stjärnan och i tron på Guds ord skyndade iväg till Betlehem. Inte en enda ur det folk som fått profetiorna och löftena följde dem. Det är som aposteln Johannes skriver i sitt först kapitel om Messias: *"Han kom till sitt eget men hans egna tog inte emot honom"*.

När hedningarna drog iväg till Betlehem i tron på Guds ord, se då gick stjärnan som de hade sett gå upp före dem tills den stannade över den plats där barnet var. När de vise männen såg stjärnan, uppfylldes de av mycket stor glädje. Deras tro hade blivit hårt prövad när de inte fann den nyfödde kungen i Jerusalem så som de väntat. Men efter prövningen, när man håller fast vid Guds ord, kommer glädjen och Guds välsignelser. Gud bekräftade med stjärnan att de vise männen gjort rätt som i prövningens stund följt profetens ord och litat på Gud.

Egentligen är det underligt att så få människor kom för att tillbe Jesus strax efter hans födelse. Gud hade ändå förberett alla världens människor för just denna stund i tusentals år, och speciellt det folk, det land och den plats han utvalt. Gud lät en stjärnan gå upp och ledde hedningarna att förkunna Jesu födelse i Jerusalem. Ändå var det endast en handfull människor som kom och hyllade honom. Först några få herdar, sedan Simeon och Hanna i templet och slutligen några enstaka hedningar från Östern. Allt som allt, mindre än 10 personer av alla världens människor. Och bland dessa var som sagt kanske hälften hedningar från Östern.

Men det är en stor glädje för oss att se att Gud ledde hedningarna till honom. Berättelsen visar att Jesus kom med frälsning också till alla de folk som inte är ättlingar till Abraham. Gud har sänt sin Son till försoning för hela världens syndaskuld. Vi kan därför vara vissa om att Jesus också är försoningen för våra synder. Kristus är Guds offerlamm som med sitt blod, åt Gud, köpt människor av alla stammar och språk och folk och folkslag. Så var det också förutsagt om Messias. I Jesaja 60:3 heter det: *"Hednafolk skall vandra i ditt ljus"*.

De vise männen hade rest lång väg för att tillbe Messias. De kom för att tillbe den nyfödde Konungen och för att överlämna gåvor till barnet. Deras gudstjänst är ett föredöme för oss. Vi kan skänka dem en tanke när vi måste starta en iskall bil för att åka till kyrkan. Det är ingen möda jämfört med deras för att få komma och tillbe vår Frälsare. Det är inga stora skaror, bara några, få som ledda av Guds ord samlas här och där för att tillbe Kristus och bära fram sina gåvor till honom. Fast Gud visat sådan stor nåd till alla människor i Kristus och förlåtit alla människors synder för Kristi skull är det bara några få som kommer till honom för att tillbe och tacka honom. Fast Gud låter sin sol gå upp över både onda och goda och ger alla människor det de behöver för sitt liv så är det bara några få som kommer till honom för att tacka honom genom att bära fram gåvor. Men genom dessa få och deras gåvor blir Guds ord predikat bland alla folk på jorden och Kristus blir ärad, och så ska det fortsätta till sista dag.

De vise männen hade säkert färdats den närmaste och bästa vägen när de kom. På Guds befallning tog de en annan, och troligtvis besvärligare och längre väg,

hem till sitt land. Men för dem som blivit förnyade till sitt sinne genom tron på Kristus är inte Guds befallningar en börda. Vår gudstjänst, våra gåvor och vår lydnad för Guds befallningar är vårt tack till Kristus som blivit fattig för vår skull för att genom sin fattigdom göra oss rika. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, Dig vill vi tacka och ära, och till dig vill vi bära fram våra gåvor, så länge vi lever. Låt ditt evangelium, genom vår tjänst, nå ut till våra medmänniskor med samma tröst och frid som vi själva fått. Amen